

La Morfinòmana

Però res d'això no val aquest verí que vessen els ulls que tens, de color verd, llacs en què l'ànima em tremola i es veu a l'inrevés ... Van els meus somnis, en corrua, a sadollar-se en aquests gorgs amargs.

Charles Baudelaire

Estimat meu:

He tornat per buscar-te sense èxit. Vaig viatjar tota la nit en un compartiment de segona classe a un tren que m'ha portat de París a Portbou i de Portbou a Barcelona. He tornat a tenir tremolors i una suor freda. No he pogut dormir. He arribat a la ciutat que banya aquest mar blavíssim amb l'esperança de tornar-te a veure, però el destí no ha volgut que fos així. Vaig saber per la premsa i per alguns amics que s'inaugurava una exposició a la sala Parés i que potser t'hi trobaria. Els nostres dies a París queden llunyans i dolços, confusos i d'una melangia verda, com el regust de l'absenta i les nostres nits als cafès de Montmatre. Mai no em vaig resignar a no tornar-te a veure, per això sóc aquí ara, darrere de la teva pista. Aquesta és potser la meva darrera carta. Ja no queda esperança. L'esperança és un parany, tot sovint, però no ens la podem espolsar tan fàcilment. Avui ja no en queda més però m'enduc un record i una sensació que mai no oblidaré.

Barcelona m'ha semblat una ciutat evocadora. No és com el nostre París ni de bon tros, però saber que els teus passos havien dibuixat les teves petjades com carbonet sobre les llambordes i les vies del tramvia m'han fet caminar-la amb un deliri que no et sabria explicar. Simplement, m'he deixat portar, respirant les olors, escoltant cada so, el de les veus i les rialles de la gent i deixant que els ulls i els pulmons se m'omplissin d'aquesta explosió que la ciutat expressa en cada racó. I de la seva llum.

A la sala Parés tot era una festa. La cua per entrar-hi era llarguíssima. De camí al carrer Petritxol, no faltaven els cartells pel barri Gòtic anunciant l'esdeveniment. Jo et buscava inútilment amb la mirada: alguna armilla familiar, les sabates enllustrades, un posat elegant i prim, la teva barba perfectament arreglada... però tots els homes em semblaven iguals, un exèrcit d'autòmats fumant i amb posat intel·lectual, cap amb la teva mirada, cap amb els ulls tristos i aquell gest d'obrir-los expressivament mentre parlaves, cap amb els llavis molsuts amb les dents poderoses sobresortint amb el somrí infantil. Cap com tu, malgrat els barrets i les presències senyoriales i bohèmies... He caminat per la sala, força estona, i al cap d'una hora de trepitjar el terra enllustrat, d'ensopegar amb senyores i senyors, de sentir-me un xic incòmoda per estar mirant cares i sabates i camises... (una senyora ha agafat el seu marit ben fort pel braç en veure que

n'estudiava el rostre i la roba amb un interès desmesurat), me n'he adonat que ja no hi feia res allí, he sabut que no et trobaria... Potser encara no havies arribat o ja havies marxat o, si hi eres, estaves enterrat entre la multitud i el fat no ha volgut que t'hi trobés... però aleshores, quan ja no em quedaven forces, quan el cansament del viatge i dels meus botins enganxats als dits del peu m'asfixiaven, quan les tremolors i la suor em tornaven a perseguir, he decidit seure en un banc que hi havia al centre de la sala principal per recuperar l'alè. Llavors, he sentit una remor que cada cop es feia més persistent. Un grup de gent s'havia concentrat al davant d'una de les peces exposades. És cert i ho saps que m'interessa el que fas, que l'art ho és tot per mi, però avui venia a buscar-te a tu. Només a tu. M'hauria agradat veure't a tu i que m'haguessis guiat en l'exposició, que m'haguessis ensenyat, encara que amb distància, només connectats per les nostres mirades, el recorregut de la teva obra, de la teva pinzellada, de l'entesa amb en Ramon i el Miquel, de les teves troballes i descobertes, però, és clar, tot això era fruit de la meva fantasia... la Lluïsa potser seria amb tu i jo seria, a tot estirar, una ombra sense el teu reconeixement, una memòria lànguida... em pregunto si ni tan sols em reconeixeries o si faries veure que no em coneixes.

Però torno al grup de persones que s'havia concentrat davant d'aquell quadre. Un senyor ha aixecat la veu tot dient: És un escàndol! Un altre senyor ha dit en veu més baixa que no calia fer una exhibició d'aquelles donotes en actituds tan deplorables... Una senyora alta i prima s'hi ha acostat amb un posat arrogant i ha afegit que era impúdicament bell, però que l'artista s'havia excedit, sens dubte... He dirigit la mirada en aquella direcció i un cop el grup de persones ha deixat via lliure a l'angle de la meva perspectiva l'he vist: com un mirall, m'he vist embolcallada en blanc i groc i he tornat a la nostra austera cambra del Quai Bourbon, el cau dels nostres encontres, el centre del meu món els darrers anys. He tornat a tu, l'últim dia que ens vam veure...

Aquell dia jo estava malalta. No em trobava bé. Em vas dir, Stéphanie, avui estàs molt pàl·lida, què et passa? Com no havia d'estar-ne? El dia anterior m'havies dit que tornaves a Barcelona, que els teus dies a París estaven esgotant-se, que pensaves tornar amb la Lluïsa, malgrat els anys que no la veies, malgrat que no te l'estimaves... I què havia de fer jo? La llum de la tarda queia somorta i la finestra il·luminava la nostra cambra de forma molt feble. Tot era feble aquella tarda, la teva veu, la meva voluntat, el color de la meva pell, de totes les coses... Potser sempre havia estat així, el nostre amor no era transparent, s'havia forjat, com els teus ferros punyents, a punta de xeringa. Quan hi penso, torno a suar i a tremolar i a necessitar-la. He estat tot el dia esperant a arribar a aquesta altra cambra del carrer Princesa on pensava estar-m'hi uns dies per si ens retrobàvem. No sé si em donarà temps d'acabar la carta, però la fada grisa em crida. Duc la xeringa daurada amb inscrustacions de robins que em vas regalar a la maleta. És tot el que em queda de tu. La xeringa i aquesta ardor i necessitat de tancar els ulls amb ella corrent-me per les venes. És l'únic que em fa recordar-te i oblidar-te, Santiago. Ja veus quin és el meu dolç torment. Quan te n'injectes, encara penses en mi? Encara em recordes embolcallada als llençols que varem suar i on vàrem dormir plegats? Jo encara recordo l'olor del pigment i de la trementina, el cavallet plantat al mig de l'estança, deixant la finestra a una banda i el nostre llit al davant. Et vull pintar, em vas dir. Jo vaig començar a despullar-me, i em vaig ficar dins del llit, t'esperava. Vas prendre la xeringa que reposava sobre la tauleta, vas preparar la mescla amb el pols blanc, ens vàrem mirar, em vas besar, i em vas punxar... Jo vaig estirar-me a esperar l'efecte de la droga i et vaig pedre de vista... El meus ulls es van mig tancar i només podia veure't a tu, vestit, prenent un cafè al Chat Noir, brindant amb mi, després despul·lat, sentia la teva respiració acompassada amb la meva... De fons, l'olor de l'oli, el teu anar i venir, els cops sobre la tela, el lliscar del pinzell, i després, una altra vegada tu, despul·lat sobre meu, la teva pell sobre la meva. La teva fortor, la

teva veu a cau d'orella, com ens miràvem quan ens injectàvem la morfina plegats i ens besàvem tot seguit...

Quan vaig despertar ja no hi eres. No sabia quina hora era. El cavallet, les pintures, la trementina, la morfina, tu. Tot havia desaparegut. Ja no et vaig tornar a veure mai més. Sobre la tauleta, però, la teva xeringa d'or i robins, que em vas regalar. Com brilla el final de l'agulla. El quadre que he vist avui a la sala Parés parla de tot això, de nosaltres, de mi, de la meva soledat, d'allò que ens va unir sense remei tants anys, d'aquest amor edulcorat nostre, i no per això, menys real i menys fatal, insondable, etern en el nostre infern. La mà que agafa el llençol és el gest del meu èxtasi i la meva desgràcia i l'últim intent delirant de retornir-te.

Me'n torno a París, estimat. Ens trobarem sempre al núvol dels nostres somnis, on regnarà sempre la fée grise.

Sempre teva,

Stéphanie Nantas

Barcelona, octubre de 1895

Lídia Gázquez